

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Svmmma Totivs Theologiae S. Thomae Aqvinatis, Doctoris Angelici Ordinis Prædicatorum

Secvndæ Secvndæ Partis Volumen Tertium

Thomas <von Aquin, Heiliger>

Romae, 1619

Vtrum illi qui voto obligantur ad religionis ingressum, teneantur votum
implere? 3

urn:nbn:de:hbz:466:1-38803

Ad primum ergo dicendum, quod duplex est religionis votum. Vnum solemne, quod hominem facit monachum, vel alterius religionis fratrem, quod vocatur professio: & tale votum debet præcedere annus probationis, ut probat obiectio. Aliud autem est votum simplex, ex quo aliquis non fit monachus, vel religiosus, sed solum obligatus ad religionis ingressum: & ante tale votum non oportet præcedere probationis annum.

Ad secundum dicendum, quod austeritas illa Gregorij ¶ intelligitur de violentia absoluta. Necessitas autem quæ ex obligatione voti requiritur, non est necessitas absoluta, sed necessitas ex fine: quia, scilicet post votum non potest aliquis finem salutis consequi, nisi impleat volum. Talis autem necessitas non est vitanda: quinimmò ut August. dicit ¶ ad Armentarium, & Paulinam, Felix est necessitas quæ ad meliora compellit.

Ad tertium dicendum, quod vouere religionis ingressum, est quædam confirmatio voluntatis ad meliora. Et ideò quantum est de se, non dat homini occasionem ruinæ, sed magis subtrahit. Sed si aliquis voti transgressor grauius ruat, hoc non derogat bonitati voti, sicut nec derogat bonitati baptismi, quod aliqui post baptismum grauius peccant.

ARTIC. III.

Utrum ille qui obligatus est voto ad religionis ingressum, teneatur intrare religionem?

AD tertium sic proceditur. Videtur, quod ille qui obligatus est voto ad religionis ingressum, non teneatur intrare religionem. Dicitur enim in Decr. ¶ 17. q. 2. Confaldus presbyter quondam infirmitatis passione pressus monachum se fieri promisit: non tamen monasterio, aut abbati se tradidit, nec promissionem scripsit, sed beneficium ecclesiæ in manu aduocati refutauit. Ac postquam cõualuit, monachum se negauit fieri. Et postea subditur, iudicamus & auctoritate Apostolica præcipimus, ut præfatus presbyter

Aaa 4 be-

citata in arg. 2.

ep 45. nõ multum procul a. fi. 80. 2.

910

Su. q 88. a 3. ad 2. ¶ quol. 3. ar. 12. ¶ ca 1. ¶ incipit, Gofaldus

beneficium, & altaria recipiat, & quietè retineat. Hoc autem non esset, si teneretur religionem intrare. Ergo videtur, quòd non teneatur aliquis implere votum, quo se ad religionis ingressum obligavit.

¶ 2 Præterea, Nullus tenetur facere id quod non est in potestate ipsius. Sed quòd aliquis religionem ingrediatur, non est in potestate ipsius: sed requiritur ad hoc assensus eorum ad quos debet transire. Ergo videtur, quòd non teneatur aliquis implere votum quo se ad religionis ingressum obligavit.

¶ 3 Præterea, Per votum minus vtile non potest derogari voto magis vtili. Sed per impletionem voti religionis impediri posset impletio voti crucis in subsidium terræ sanctæ: quod videtur esse vtilius: quia per hoc votum consequitur homo remissionem peccatorum. Ergo videtur, quòd votum quo quis se obligavit ad religionis ingressum, non sit ex necessitate implendum.

SED contra est, quod dicitur Ecclesiastæ 5. Si quid vouisti Deo, ne moreris reddere: displicet enim ei infidelis, & stulta promissio. Et super illud Psal. 75. Vouete, & reddite Domino Deo vestro: dicit glossa. Vouere voluntati consulitur: sed post voti promissionem redditio necessariò exigitur.

RESPONDEO dicendum, quòd sicut supra dictum est, cum de voto ageretur, votum est promissio Deo facta de his quæ ad Deum pertinent. Vt autem Aug. dicit in * epistola ad Bonifacium, Si inter homines bonæ fidei solent contractus nulla ratione dissolui: quanto magis ista pollicitatio, quam cum Deo pepigit, solui sine vindicta non poterit? Et ideo ad implendum id quod homo vouit, ex necessitate tenetur: dummodo sit aliquid quod ad Deum pertineat. Manifestum est autem, quod ingressus religionis maximè ad Deum pertinet: quia per hoc homo totaliter se mancipat diuinis obsequijs, vt ex

supra dictis patet. Vnde relinquitur quòd ille qui se obligat ad religionis ingressum, tenetur religionem

*hoc dicitur
in sen. in
De. r. l. 3.
tit. 24. c.*

*6. & 7.
† 9. 88.
ar. 1.*

*Aug. ep.
45. ante
§. 10. 2.*

*9. 186. a.
1.*

nem ingredi, secundum quod se voto obligare intendit: ita scilicet quod si intendit se absolute obligare, tenetur quam citius poterit ingredi, legitimo impedimento cessante. Si autem ad certum tempus, vel sub certa conditione, tenetur religionem ingredi tempore adueniente, vel conditione existente.

Ad primum ergo dicendum, quod ille presbyter non fecerat votum solemne, sed simplex. Unde non erat monachus effectus, ut cogi deberet de iure in monasterio remanere, & Ecclesiam dimittere. Tamen in foro conscientie esset sibi consulendum, quod omnibus dimissis religionem intraret. Unde extra de voto ¶ & voti redemptione, capitulo, Per tuas, consultius Episcopo Garopolitano, qui post votum religionis episcopatum assumpserat, voto non impleto: ut si suam sanare desideraret conscientiam, regimen ecclesie resignaret, & redderet Altissimo vota sua.

in Dec. l.
3. tit. 74.
c. 10 in fr.

Ad secundum dicendum, quod sicut supra dictum est ¶, cum de voto ageretur, ille qui se voto obligavit ad certam religionem ingressum, tenetur facere quantum in se est, ut in illa religione recipiatur. Et si quidem intendit se simpliciter ad religionem obligare, si non recipitur in una religione, tenetur ire ad aliam. Si vero se intendit specialiter obligare ad unam solum, non tenetur nisi secundum modum suae obligationis.

q. 88. ar.
3. ad 2.

Ad tertium dicendum, quod votum religionis, cum sit perpetuum est maius, quam votum peregrinationis terrae sanctae quod est temporale. Et sicut Alexander tertius * dicit, & habetur extra, de voto, & voti redemptione, capitulo, Scriptura: Reus fracti voti aliquatenus non habetur, qui temporale obsequium in perpetuam noscitur religionis observantiam commutare. Rationabiliter autem dici potest, quod etiam per ingressum religionis aliquis consequatur remissionem omnium peccatorum. Si enim aliquibus elemosynis factis homo potest statim satisfacere de peccatis suis, secundum illud Dan 4. Peccata tua elemosynis redime: multo magis in satisfactione praem-

in Dec. l.
3. tit. 34.
c. 4.

omnibus peccatis sufficit, quod aliquis se totaliter diuinis obsequijs mancipet per religionis ingressum: quæ excedit omne genus satisfactionis, etiam publica pœnitentiæ, vt habetur in decretis trigefimatertia *, quæstione secunda, canone, Admonere. Sicut etiam holocaustum excedit sacrificium, vt Gregorius dicit * super Ezechielem. Vnde legitur in vitis patrum, quod eandem gratiam consequuntur religionem intrantes, quam consequuntur baptizati. Si tamen non absoluerentur per hoc ab omni reatu pœnæ, nihilominus ingressus religionis vtilior est, quam peregrinatio terræ sanctæ, quantum ad promotionem in bonum, quæ præponderat absolutioni à pœna.

ARTIC. IV.

Utrum ille, qui vouet religionem ingredi, teneatur perpetuo in religione permanere?

911

AD quartum sic proceditur. Videtur, quod ille qui vouet religionem ingredi, teneatur perpetuo in religione permanere. Melius est enim religionem non ingredi, quam post ingressum exire: secundum illud 2. Pet. 2. Melius erat illis veritatem non cognoscere, quam post agnitam retroire. Et Luc. 9. dicitur, Nemo mittens manum ad aratrum & respiciens retro aptus est regno Dei. Sed ille qui voto se obligauit ad religionis ingressum, tenetur ingredi, vt dictum est *. Ergo etiam tenetur perpetuo permanere.

art. prac.

¶ 2 Præterea, Quilibet debet vitare id ex quo scandalum sequitur, & alijs datur malum exemplum. Sed ex hoc quod aliquis post religionis ingressum egreditur, & ad seculum redit, malum exemplum & scandalum alijs generatur, qui retrahuntur ab ingressu, & prouocantur ad exitum. Ergo videtur, quod ille qui ingreditur religionem, vt votum impleat quod prius fecit, teneatur ibi perpetuo remanere.

art. prac.
ad 3. q. 88. ar.
12. ad 1.

¶ 3 Præterea, Votum religionis reputatur votum perpetuum: & ideo temporalibus votis præfertur, vt dictum est *. Hoc autem non esset, si aliquis voto religionis emisso ingrederetur cum proposito exeu-